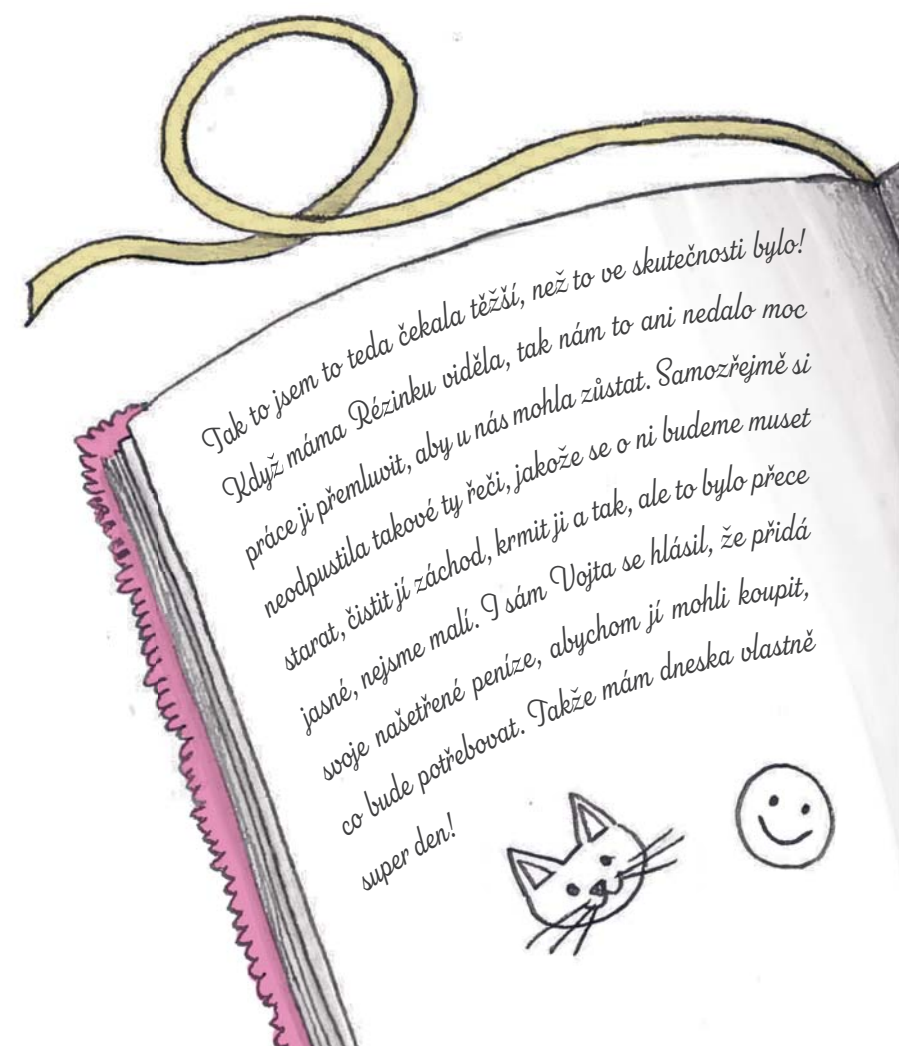

„To se mi líbí,“ souhlasil nadšeně Vojta a pohladil Rézinku opatrně po hlavičce. Ani se nehnula, jak hluboce spala, jen tělíčko se jí hýbalo nahoru a dolů. Pak dětem za zády vrzly dveře a do pokoje vstoupila máma. Chvilku zůstala jen tak překvapeně stát a dívala se na nový peříšek a to, co bylo v něm. V tom okamžiku Rézinka otevřela oči, zívla si a protáhla se od hlavičky až po koneček ocásku. Obě děti začaly jedno přes druhé vysvětlovat, co se stalo a jak našly ubohé, malinké, hladové, unavené, a hlavně úplně osamocené a opuštěné koťátko. Na to žádná maminka nedokáže říct ne a koťátko tak mohlo zůstat.

Tak to jsem to teda čekala těžší, než to ve skutečnosti bylo!
Když máma Rézinku viděla, tak nám to ani nedalo moc práce ji přemluvit, aby u nás mohla zůstat. Samozřejmě si neodpustila takové ty věci, jakože se o ni budeme muset starat, čistit jí záchod, krmit ji a tak, ale to bylo přece jasné, nejsme malí. I sám Vojta se hlásil, že přidá svoje našetřené peníze, abychom jí mohli koupit, co bude potřebovat. Takže mám dneska vlastně super den!

